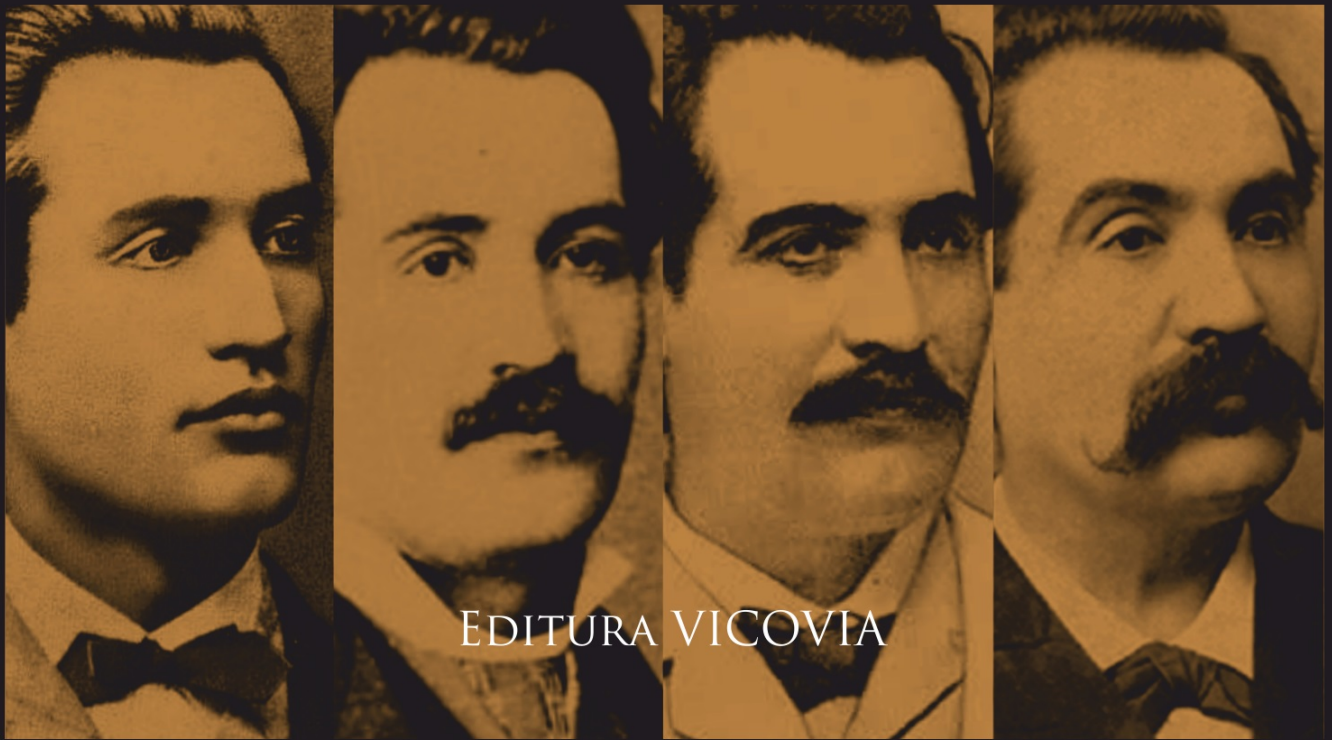

**Patru cântece preferate ale
lui Eminescu, conform
amintirilor prietenului său
Teodor V. Ștefanelli. AUDIO:
Eu sunt Barbu Lăutaru. PDF:
Amintiri despre Eminescu
(1914)**

Teodor V. Ștefanelli

Amintiri despre Eminescu

Eminescu cântăreț

Cât timp am petrecut în societatea lui Eminescu în Viena, el adesea lua parte la petrecerile sociale ce le aranja societatea academică „România Jună”, al cărei membru era, cum lua parte și la petrecerile particulare ce se întâmplau aici, coala între cunoscuții săi. Se înțelege că aceste petreceri se făceau numai în birturi și restaurante, iar vinul austriac dezlega limba tinerilor. Eminescu nu bea mult, dar era în stare să rămână cu cunoscuții săi până dimineața, mai cu seamă dacă avea o cafea neagră, bună. Când erau mulți tineri la masă, Eminescu era puțin comunicativ. Râdea de glumele ce se făceau, ascultă discursurile ce se țineau, dar altfel era cu

totul pasiv. Abia dacă se strecurau cei mai mulți din societate și rămâneau numai doi trei, i se dezlega și lui Eminescu limba și atunci ne și cânta. El nu avea glas tare, dar dulce și melodios și cântă corect căci avea auz bun.

lodiile măiestrite din opere nu-i plăceau; el le numea țârlăituri. Cântecel populare îl încântau și pe acestea le cântă el cu mare plăcere. Patru cântece îi plăceau însă cu deosebire; aceste erau cântecele sale de predilecție. Când se hotăra să cânte, atunci cu bună seamă aceste cântece nu lipseau din repertoriul său, iar în cele mai multe cazuri numai pe acestea le cânta.

Întâiul cântec era:

Eu sunt Barbu lăutarul,
Starostele și cobzarul
Ce-am cântat pe la Domnii
Și la mândre cununii... (ș.a.m.d.)

[Cobza mea era vestită,
Veac întreg a fost cinstită.
De boierii de pe aici,
Ba chiar și de venetici.

Of-of-of! Mi-aduc aminte,
Of-of-of! Că mai înainte.
Nici un chef nu se făcea,
Fără astă cobză a mea.

Dar acuma – amar mie
De când lumea-i pe nemție.
Nu mai am în lume glas
Și pe uliți am rămas.
Nu mai am în lume glas
Și pe uliți am rămas.]

Al doilea cântec era:

Dragi boieri din lumea nouă,
Ziua bună vă zic vouă,
Eu mă duc, mă prăpădesc,
Ca un cântec bătrânesc. (ș.a.m.d.)

și sfârșea cu strofa

Ah! gândiți c-am fost odată
Glasul lumii, desfătăță,
Și 'nchinați câte-un pahar
Lui biet Barbu lăutar.

Când pronunța Eminescu versul: „Eu mă duc, mă prăpădesc, ca un cântec bătrânesc”, era așa de melancolic și cuprins de atâta emoție, încât mai că lăcrima; iar când ajungea la versul: „Și 'nchinați câte-un pahar lui biet Barbu lăutar”, el își ridica paharul – dacă eram la pahare – ciocnea cu noi, îl golea dintr-odată, stând apoi lung timp dus pe gânduri. Iar dacă îl cânta când nu eram la pahare de vin, el ofta numai și sfârșea cu cuvintele sale melancolice: „*Of... neamul nevoii!*”

Al treilea cântec era:

Frunză verde de piper,
Câte stele sunt pe cer,
Toate până-n ziuă pier,
Numai luna și o stea
Știe de patima mea... (ș.a.m.d.)

Cântecul acesta care are una din cele mai frumoase melodii populare, îl cânta Eminescu cu multă dulceață.

Cântecul al patrulea îl impresiona deosebit de mult; parcă-l văd, când l-a cântat întâiași-dată în prezența mea: cu capul ridicat, cu ochii scânteietori în atitudine dramatică și cuprins de un adânc sentiment, el intona cântecul:

Mai turnați-mi în pahare,
Voi să beau, căci sunt setos,

Dară nu-mi umpleți paharul
Decât de la miez în jos.
Ca să-l umplu înc-odată
Cu-apă rece de la râu,
Dela râu ce izvorăște
Din adânc din pieptul meu.
Și să-l beau să sfârâiască,
Pân-ce-a fi din vin venin.
C-așa, să-l beau mai cu dulce,
Să-mi alin durerea-n sân.
Și de n-a pieri durerea,
Piară simțul, pier și eu,
C-a trăi, jelind poporul
Nu-mi ajute Dumnezeu!

Era un fel de extaz când îl termina; vedeai ce adânc îl impresiona acest cântec și din toată atitudinea sa, te încredințai despre nemărginita iubire ce avea el pentru poporul său. Odată l-am întrebat cine e autorul acestui cântec și mi-a răspuns: „*Ia un biet tânăr transilvănean, care avea durere de inimă pentru nenorocitul său popor; am auzit că l-a compus, l-a cântat și a murit după ce-l cântase!*”

Amintiri despre Eminescu

Teodor V. Ștefanelli

Prin amabilitatea **Editurii VICOVIA**, care a reprodus în 2015 lucrarea cu același titlu apărută la Institutul de Arte Grafice “C. Sfetea”, București, 1914 și pe care o puteți descărca de AICI: **Amintiri despre Eminescu – PDF**

Sursa: **Mihai-Eminescu.Ro**